

Κ. ΖΕΡΒΑΣ: Κύριοι Υπουργοί, κύριε Περιφερειάρχη, αγαπητές φίλες και φίλοι συνάδελφοι, κυρίες και κύριοι, σας καλωσορίζω στη Θεσσαλονίκη, στην πόλη μου, στην πόλη μας, στο ετήσιο Τακτικό Συνέδριο της ΚΕΔΕ.

Είμαι ιδιαίτερα χαρούμενος που έχω την ευκαιρία να σας δω όλους από κοντά, συναδέλφους παλιούς και καινούργιους φίλους. Κάποιος, ξέρετε, έγραψε ότι ο κόσμος θα ήταν καλύτερος αν τον κυβερνούσαν οι Δήμαρχοι, όχι γιατί απαραίτητα είναι και πιο άξιοι, αλλά γιατί αναγκάζονται να αντιδράσουν στο πρόβλημα και στην ανάγκη να αποφασίσουν και να συνθέσουν. Και να κριθούν βέβαια άμεσα για το αποτέλεσμα των επιλογών τους στο δρόμο, στη γειτονιά, στην πόλη.

Είμαστε εμείς λοιπόν, απέναντι στο πρόβλημα, στο κάθε πρόβλημα, είτε είναι αυτό μικρό, είτε είναι μεγάλο. Και αν συνυπολογίσουμε τις δικές μας ελληνικές ιδιαιτερότητες, τη γραφειοκρατία, την υστέρηση σε υποδομές και τις δυνάμεις της αδράνειας, καταλαβαίνει κανείς ότι το μείγμα που βρίσκουμε κάθε πρωί στο γραφείο μας, στο δρόμο, είναι εκρηκτικό. Οι καθημερινές εξελίξεις μας δείχνουν πως βιώνουμε μια διαρκή περίοδο σημαντικών αλλαγών και προφανώς σε τέτοιες περιόδους ανταποκρίνονται καλύτερα όποιοι μπορούν να προσαρμοστούν γρήγορα, όποιοι μπορούν να προσαρμοστούν αποτελεσματικά.

Και η αλήθεια είναι πως η ίδια η χώρα και κατά συνέπεια και η Αυτοδιοίκηση, χρειάζονται αλλαγές, βελτιώσεις, μεταρρυθμίσεις και μια νέα συνολική αντίληψη για να τα καταφέρνουν. Μια αντίληψη που στον πυρήνα θα έχει την αποκέντρωση, την επένδυση στη γνώση και στην καινοτομία, στην αναβάθμιση της Δημόσιας Διοίκησης, τις υποδομές. Και κοντά σε αυτή την υστέρηση και την αγωνία, ήρθε και η πανδημία να μας οδηγήσει σε νέα ιεράρχηση προτεραιοτήτων.

Και εδώ έρχεται ο ρόλος της ΚΕΔΕ. Υπό την εξαιρετική Προεδρία του φίλου Δημήτρη Παπαστεργίου, αλλά και των

υπολοίπων συνεργατών του, να ξεχωρίσω τον γείτονα, δάσκαλο και συνοδοιπόρο μου Λάζαρο Κυρίζογλου και των άξιων συνεργατών τους. Τους ευχαριστώ, με την ευκαιρία αυτή, από αυτό το βήμα, για όλα όσα κάνουν για όλους εμάς καθημερινά. Είναι ένας ρόλος που οργανώνει αιτήματα, διεκδικήσεις Αυτοδιοίκησης όλων ημών, αλλά και προτείνει λύσεις, παρεμβάσεις και μεταρρυθμίσεις.

Αγαπητές φίλες και φίλοι, ποιες είναι λοιπόν οι προκλήσεις, τα θέματα της καθημερινής μας ανάγκης και συνεπώς της συζήτησής μας σήμερα. Δεν θα διαφωνήσουμε νομίζω σε κανένα από αυτά.

Η διοικητική μεταρρύθμιση, το μητροπολιτικό μοντέλο διοίκησης στα μεγάλα αστικά συγκροτήματα, ο ψηφιακός μετασχηματισμός και η μετατροπή των πόλεων μας σε «έξυπνες πόλεις», η διαχείριση των απορριμμάτων, η ανακύκλωση και στο τέλος του δρόμου η κυκλική οικονομία. Η ανταπόκρισή μας και η προσαρμογή στην πρόκληση της κλιματικής αλλαγής. Η συμμετοχή της Αυτοδιοίκησης στο σχεδιασμό και την ανάπτυξη. Η βέλτιστη αξιοποίηση των όποιων χρηματοδοτικών εργαλείων. Και βέβαια, το πρωταρχικό, η αναβάθμιση της καθημερινότητας του πολίτη, αυτό που λένε η ποιότητα ζωής.

Θα μπορούσα να μιλάω ώρες για αυτά, σίγουρα όμως θα τα αναλύσουν συνάδελφοι και ειδικοί στα τόσα διεξοδικά πάνελ που θα ακολουθήσουν αυτές τις μέρες. Το θέμα είναι όμως τι και πώς δρομολογούμε για όλα αυτά.

Και θα μου επιτρέψετε σε αυτά που προανέφερα να κάνω, έτσι, μια μικρή αναφορά στο κομμάτι της ανακύκλωσης. Ξέρετε, ο Δήμος μου, ο Δήμος Θεσσαλονίκης, βραβεύτηκε πρόσφατα ως ο Δήμος με την καλύτερη επίδοση στην ανακύκλωση. Ο Στέλιος Πέτσας μου προσέφερε και το σχετικό βραβείο. Ξέρετε όμως ποια ήταν η επιβράβευση του Δήμου Θεσσαλονίκης για αυτό; Αναγκάζεται να αγοράσει με ίδιους πόρους για πρώτη φορά μπλε κάδους, γιατί ο φορέας αδυνατεί εδώ και χρόνια να προμηθεύσει νέους όπως οφείλει. Ενώ λοιπόν χρειάζονται μεγάλα και γρήγορα βήματα, νιώθω

ότι σε πολλούς τομείς ακόμα μπουσουλάμε.

Πάμε όμως παρακάτω. Δίπλα σε αυτά τα θεσμικά και στρατηγικά ζητήματα, υπάρχει και μια σειρά άλλων ζητημάτων απολύτως σημαντικών. Και επειδή μου αρέσει να είμαι συγκεκριμένος, να αναφέρω.

Η πόλη και η μετακίνηση. Νομίζω όλοι βιώσαμε σήμερα τι γίνεται στη Θεσσαλονίκη. Απέχουμε μακράν από τη βιώσιμη αστική κινητικότητα. Ακόμα και στην πόλη της Αθήνας έχουμε αντίστοιχες τέτοιες εικόνες, σε μια πόλη στην οποία τόσα έχουν επενδυθεί για το κυκλοφοριακό, το οποίο είναι ζήτημα αιχμής σε κάθε μεγαλούπολη του κόσμου. Και η πανδημία το επιβάρυνε πολύ περισσότερο. Πληροφορήθηκα ότι μετά την πανδημία το μετρό της Νέας Υόρκης έχει 78% λιγότερους επιβάτες.

Και επειδή οι διαπιστώσεις, ξέρετε, δεν αρκούν, χρειαζόμαστε μια σειρά άμεσων μέτρων που ξεκινούν από το ζήτημα των υποδομών, αγγίζουν την ανάπτυξη των μέσων μαζικής μεταφοράς, της ενίσχυσης της Δημοτικής Αστυνομίας. Έχω πει πάρα πολλές φορές ότι η Δημοτική Αστυνομία τα βγάζει τα λεφτά της και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν μπορούμε να αποκτήσουμε ή να ενισχύσουμε τη στελέχωσή της, της Τροχαίας, που καταλήγουν στον αστικό σχεδιασμό, την ενίσχυση της μικροκινητικότητας, ποδηλατόδρομους, ηλεκτροκίνηση, υιοθέτηση έξυπνων τεχνολογικών λύσεων.

Πανδημία και δημόσιος χώρος. Ξέρετε, ο κοινόχρηστος χώρος είναι πεπερασμένος χώρος και με πολλές ανάγκες. Πολλές τοπικές κοινωνίες, οικονομίες, είναι διαρθρωμένες γύρω από αυτό που λέμε εστίαση, διασκέδαση, διαμονή και τουρισμός. Στη Θεσσαλονίκη, αλλά φαντάζομαι και στις περισσότερες πόλεις της χώρας μας, υπάρχουν πάρα πολλά καταστήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος. Εύκολες λύσεις προφανώς δεν υπάρχουν, από τη μια η μετακίνηση και η προσβασιμότητα, από την άλλη η επιχείρηση και οι εργαζόμενοι. Η εξίσωση είναι εξαιρετικά δύσκολη. Μπορούμε όμως

να τα καταφέρουμε με στάθμιση αλλά και ένα manual, ένα κανονιστικό πλαίσιο που θα δίνει τέτοιες κατευθύνσεις. Να δούμε καλές πρακτικές, διεθνή παραδείγματα και εφαρμοσμένες λύσεις.

Έχουμε υστέρηση εσόδων με αύξηση δαπανών και συγχρόνως απαιτείται η στήριξη της κοινωνίας. Άλλη μια δύσκολη εξίσωση. Η πανδημία, σε συνέχεια της 10ετούς κρίσης, έχει σοβαρό οικονομικό κόστος στην ελληνική οικονομία, στις τοπικές κοινωνίες και κατ' επέκταση και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Κληθήκαμε – και πολύ σωστά βέβαια – να στηρίξουμε από την πρώτη στιγμή της πανδημίας την κοινωνία. Ο καθένας μας όσο και εκεί που μπορούσε. Δώσαμε απαλλαγές, προχωρήσαμε σε ρυθμίσεις, μειώσαμε δημοτικά τέλη, εδώ στη Θεσσαλονίκη το κάναμε κατά περίπου 25%, αλλάξαμε Κανονιστικές, για να στηρίξουμε το επιχειρείν. Μέσα βέβαια σε μια οικονομία και κοινωνία που με τίποτα δεν ικανοποιείται, μέσα σε ένα νομικό πλαίσιο που ευνουχίζει κάθε ουσιαστική μεταρρύθμιση και όλα αυτά σε ένα περιβάλλον μειούμενης οικονομικής δραστηριότητας, με ότι αυτό συνεπάγεται για τα έσοδα. Παράλληλα όμως οι δαπάνες αυξήθηκαν, έκτακτες δράσεις, πρωτοβουλίες, ήρθαν για να προσθέσουν σημαντικά βάρη στους προϋπολογισμούς.

Εδώ όμως θέλω να είμαστε δίκαιοι. Να είμαι δίκαιος. Υπήρξε σημαντική στήριξη από την κυβέρνηση. Όμως, παρά τη στήριξη αυτή, με τις εκάστοτε επιχορηγήσεις, όπως και όποτε έρχονται, οι Δήμοι προφανώς δεν είναι δυνατόν να ανταποκριθούν στο σύνολο αναγκών και αρμοδιοτήτων. Το επιπλέον κόστος, να μιλήσω για την πόλη μου, το Δήμο μου, των 2 αυτών ετών της πανδημίας, υπερβαίνει τα 12 εκατομμύρια ευρώ μέχρι στιγμής, με τις έκτακτες επιχορηγήσεις να αγγίζουν περίπου τα 8 εκατομμύρια.

Και βέβαια μην ξεχνάμε ότι βγαίνουμε, έχουμε βγει από μια 10ετία που οι ΚΑΠ μειώθηκαν σε πολύ μεγάλο ποσοστό. Και έχουμε ολοένα περισσότερες αρμοδιότητες. Δείτε, για παράδειγμα, το οξύ πρόβλημα της σχολικής στέγης. Είχαμε τα μύρια προβλήματα, μας

προέκυψε πρόσφατα και η 2χρονη προσχολική εκπαίδευση.

Η συζήτηση λοιπόν για την κατανομή των πόρων, είναι πάντα επίκαιρη και πέραν της πανδημικής συγκυρίας. Είναι μια συζήτηση που αφορά εθνικές στρατηγικές για το ρόλο της Αυτοδιοίκησης στο παρόν και στο μέλλον. Και εδώ πρόκειται να μας έρθει ένα ακόμα πρόβλημα. Το ενεργειακό κόστος.

Αγαπητοί συνάδελφοι, ίσως έρθουμε αντιμέτωποι με μια μείζονος σημασίας πρόκληση, που ίσως δεν την έχουμε αντιληφθεί ακόμα, ελπίζουμε όλοι να είναι παροδική η άνοδος του ενεργειακού κόστους και να μη βρισκόμαστε ενώπιον μιας παγκόσμιας νέας ενεργειακής κρίσης. Οι Δήμοι είναι μεγάλοι καταναλωτές ενέργειας και η εκτίναξη του κόστους θα προκαλέσει νομοτελειακά οικονομική αστάθεια. Για αυτό λοιπόν χρειαζόμαστε από πριν να προβλέψουμε, παρά να χρειάζεται να θεραπεύσουμε.

Και όλα αυτά που ανέφερα προηγουμένως, με ποιο μοντέλο ανάπτυξης. Ξέρετε, ας μη μιλάμε μόνο για κρατικές επιχορηγήσεις, τουλάχιστον από το δικό μου το στόμα δεν θα ακούτε μόνο αυτά, δεν ακούγονται μόνο αυτά, για φόρους και για τέλη, για επιχορηγήσεις, για έκτακτες επιδοτήσεις. Ξέρετε, προχθές υποδεχθήκαμε στη Θεσσαλονίκη τον Αλμπέρ Μπουρλά, στα εγκαίνια της τεράστιας επένδυσης της Pfizer στην πόλη μας, στη Θεσσαλονίκη. Αύριο εγκαινιάζουμε επισήμως το δικό μας Κέντρο Ψηφιακού Μετασχηματισμού, με τον τεχνολογικό κολοσσό της Cisco. Η Deloitte έχει ήδη εγκατασταθεί εδώ, ενώ το επενδυτικό ενδιαφέρον στο real estate, στον τουρισμό αλλά και στην καινοτομία, είναι αυξητικά.

Αυτό σημαίνει ότι η Μακεδονία, η Θεσσαλονίκη, είναι πλέον ορατή στο διεθνή επενδυτικό χάρτη, υποθέτω κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και σε άλλα μέρη της πατρίδας μας. Μπορούμε να φέρουμε στην περιοχή ξένα κεφάλαια, προς όφελος της οικονομίας, προς όφελος της απασχόλησης. Αυτό όμως δεν πρέπει να είναι ούτε παροδικό, ούτε μεμονωμένο, μια, ξέρετε, επενδυτική φούσκα ενός

καιροσκοπικού real estate που την επόμενη μέρα μπορεί να μας βρει πολύ χειρότερα από ότι είμαστε σήμερα. Πρέπει όμως να επεκταθεί παντού, σε όλη την επικράτεια, με την αξιοποίηση κάθε συγκριτικού πλεονεκτήματος των κάθε περιοχών της πατρίδας μας, της χώρας μας.

Αυτό σημαίνει όμως πως χρειαζόμαστε επενδύσεις, δημόσιες και ιδιωτικές, εκσυγχρονισμό των δικτύων, αναβάθμιση της ποιότητας ζωής, οικονομική και πολιτική σταθερότητα. Κυρίως το τελευταίο. Και όλα αυτά βέβαια, με τη συμμετοχή όλων ημών, με τη συμμετοχή της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Μίλησα προηγουμένως για τις υποδομές, είμαι ίσως λίγο και εμμονικός σε αυτό το κομμάτι, τα οράματά μας πάντα περνάνε μέσα από τις υποδομές. Και η υστέρηση στον τομέα αυτό πιστεύω ότι είναι παραλυτική. Βλέπω με εξαιρετική ικανοποίηση πως αυτό αλλάζει, αλλά δυστυχώς με υστέρηση και σε μεγάλο βαθμό χωρίς εμπροσθοβαρείς επιλογές.

Η Ελλάδα είναι ίσως η μοναδική χώρα, ξέρετε, που τις τελευταίες δεκαετίες έχει διαμορφώσει έναν μόνο πόλο ανάπτυξης, αυτό της Αθήνας. Εμείς αγωνιζόμαστε, και οφείλω να πω σε συνεργασία με πολλούς φορείς και κυρίως με την κυβέρνηση, στη δημιουργία ενός δεύτερου πόλου εδώ στη Θεσσαλονίκη. Όχι ανταγωνιστικά, αλλά συμπληρωματικά με αυτή. Και αύριο, στη δημιουργία ενός τρίτου, τέταρτου πόλου. Έχουμε περάσει από τη γκρίνια, τη δημόσια καταγγελία, τις εκθέσεις ιδεών, σε συγκεκριμένη λίστα έργων, σε χρονοδιαγράμματα, σε χρηματοδοτικά εργαλεία.

Τη δεδομένη στιγμή, αυτή η μεγάλη πρόκληση για την Ελλάδα είναι η αξιοποίηση των οικονομικών πόρων του «Αντώνης Τρίτσης», του νέου οικονομικού πλαισίου του ευρωπαϊκού '21 – '27 και προφανώς του Ταμείου Ανάκαμψης. Παράλληλα με την ορθολογικότερη αξιοποίηση του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων, χρηματοδοτήσεις του Ταμείου Παρακαταθηκών, αλλά και μεγάλους χρηματοπιστωτικούς Οργανισμούς, που πιστεύω

πρόθυμα και με ευνοϊκούς όρους στηρίζουν τέτοιες επενδύσεις.

Και όλα αυτά, ξέρετε, με όσα μας έχει διδάξει το παρελθόν για γραφειοκρατία, διαδικασίες, καθυστερήσεις και τελικά πλημμυρή απορροφητικότητα και αποτελεσματικότητα και με πολλή χαρά βέβαια έχουμε πλέον ένα καινούργιο πλαίσιο για τις δημόσιες συμβάσεις, ο 4782/21, ελπίζω να μας κάνει πολύ γρήγορα να ξεχάσουμε τον εφιαλτικό 4412/16.

Και βέβαια, στο κέντρο όλων αυτών είναι ο άνθρωπος, είναι ο εργαζόμενος. Και είναι σημαντικότερο οι νέες προκλήσεις και ανάγκες να βρουν νέες δεξιότητες, νέα οργανογράμματα, περισσότερες γνώσεις. Αν θέλουμε να πετύχουμε όλα αυτά τα οποία ανέφερα προηγουμένως, κύριοι Υπουργοί, κύριοι συνάδελφοι, κυρίες και κύριοι, το ΑΣΕΠ ως έχει, η κινητικότητα ως έχει, τα κάθε προγράμματα κοινωφελούς αξιολόγησης, να μη μιλήσω για δικαστικές αποφάσεις, δεν είναι λύση. Ο καθένας μας, είμαι σίγουρος, έχει δεκάδες πολεμημένες ιστορίες, που άλλες ανάγκες είχε, άλλα του προέκυψαν, άλλα πληρώνει, μέχρι το διηνεκές.

Πρέπει να βρούμε λοιπόν αποδοτικότερους τρόπους προσλήψεων, επανεκπαίδευσης και επανακατάρτισης. Και σίγουρα όλοι οι Δήμοι δεν έχουν τις ίδιες ανάγκες, χρειαζόμαστε ευελιξία σε αυτό το κομμάτι. Ξέρετε, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί σε αυτό το κομμάτι κάπου εκεί στο 94 έχουμε κολλήσει. Ο κόσμος εξελίσσεται και τα αδιέξοδα είναι πολλαπλά.

Κλείνοντας, για να μη σας κουράσω και άλλο, να κάνω μια μικρή αναφορά, αν μου επιτρέπετε, στην πόλη μου. Βρίσκονται πολλοί άνθρωποι από την πόλη μας εδώ. Δουλεύουμε καθημερινά για αλλαγές στην πόλη μας. Αλλαγές στη Θεσσαλονίκη σε μεγάλη, μεσαία, μικρή κλίμακα. Το αεροδρόμιο, η ανάπλαση της ΔΕΘ, το Μουσείο Ολοκαυτώματος, το Flyover, το μετρό, ο εκσυγχρονισμός του ΟΑΣΘ, το λιμάνι, αλλά και η νέα Αριστοτέλους, η πλατεία Διοικητηρίου, Ελευθερίας, το deck της παλιάς παραλίας, γήπεδα, καλύτερο οδικό δίκτυο, φωτισμός, εφαρμογές «έξυπνης πόλης»,

αναβαθμισμένες γειτονιές, αποτελούν το σχεδιασμό αλλά και την υλοποίηση της επόμενης 5ετίας.

Θέλω να πιστεύω ότι στο τέλος αυτής της 10ετίας οφείλουμε να παραδώσουμε αναβαθμισμένες πόλεις, αναβαθμισμένη Θεσσαλονίκη, στην επόμενη γενιά. Πιστέψτε με, η Θεσσαλονίκη αλλάζει.

Και κλείνοντας, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, είμαι βέβαιος πως οι εργασίες και τα συμπεράσματα του Συνεδρίου μας θα θεραπεύσουν προβλήματα, θα οδηγήσουν σε νέες αντιλήψεις, θα γεννήσουν νέες πολιτικές. Γνωρίζω πολλούς από εσάς προσωπικά, με άλλους έχω τώρα την ευκαιρία να γνωριστώ, για ένα πράγμα όμως είμαι βέβαιος. Κλειδί για κάθε επιτυχία είναι η συνεργασία. Συνεργασία φορέων, Δήμων, Περιφερειών, κυβέρνησης. Συνεργασία με τον ιδιωτικό τομέα, με την κοινωνία των πολιτών. Και αυτό που λέω πολλές φορές, ιδιαίτερα εδώ στην πόλη μας και το έχουμε διαμορφώσει σε μεγάλο βαθμό, τη σύνθεση μιας συμμαχίας του καλού και της δημιουργίας, για να πετύχουμε.

Σας εύχομαι λοιπόν καλή δουλειά, καλή δύναμη στους στόχους σας και να αξιοποιήσετε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την παραμονή σας στην πόλη μου.

Ευχαριστώ πολύ.